

Klaar voor het festivalseizoen

Skunk Anansie's

# Mark Richardson

Het is alweer vijf jaar geleden dat we Mark Richardson voor het laatst spraken. Toen stond hij met Skunk Anansie op Lowlands, dit jaar is het de beurt aan Pinkpop en zo'n veertig andere festivals in Europa. In aanloop naar de festivalzomer deed de band een kleine clubtour om de spieren op te warmen. Een mooie gelegenheid om weer eens bij te praten.

tekst en foto's Dennis Boxem

Skunk Anansie heeft het de afgelopen twee jaar schijnbaar rustig aan gedaan. Na afloop van een akoestische tour in 2014 werd er ruim een jaar genomen om aan een nieuw album te werken. Voor Skunk Anansie-begrippen buitengewoon lang. Het resultaat, *Anarchyecture*, klinkt opvallend anders dan de vorige albums.

'Ja, lekker hè? Je kunt wel elke twee tot drie jaar hetzelfde plaatje uitbrengen, maar daar doen we het niet voor. Dat is bij ons nooit de insteek. Dat het dit keer wat extremer is dan op eerdere albums, komt denk ik doordat we dit keer ook echt de tijd hebben genomen om te schrijven. Een nummer klinkt heel anders als je het vier weken hebt laten liggen. Dat maakt het heel

**'Ola Brunkert van Abba is een gigantische inspiratie geweest op mijn spel; echt een te gekke drummer'**

makkelijk om het kaf van het koren te scheiden.

'We hebben voor het eerst in jaren ook weer met een producer gewerkt. Vorige albums produceerden we zelf, maar Skin had bijvoorbeeld geen tijd om ook de coproductie te doen, omdat ze voor *X Factor* Italië in vijf maanden tijd Italiaans moest leren. Toen zijn we bij Tom Dalgety uitgekomen; een jonge producer die ook bijvoorbeeld met Band Of Skulls en Royal Blood heeft gewerkt. Zo'n nieuwe samenwerking zorgt ook weer voor de nodige verfrissing.'

## Abba en Kiss

De nieuwe Skunk Anansie klinkt niet alleen anders dan de voorgaande albums, meer dan

[Slagwerkkraant.nl/swkplus](http://Slagwerkkraant.nl/swkplus)

• video

• archiefartikel uit 2011 (SWK166)

ooit komen ook de verschillende invloeden binnen de band naar voren. Funk, dance, drum 'n' bass; alles overgoten met een stevige rocksound.

'*Anarchyecture* heeft veel meer elektronica en veel meer geprogrammeerde beats naast de gewone akoestische drums. Dat is iets wat we eigenlijk op de vorige plaat ook al in gedachten hadden, maar toen hebben we dat uiteindelijk bij het mixen veel meer teruggedraaid. Nu leek het allemaal veel beter op z'n plaats te vallen. We hebben nooit onder stoelen of banken gestoken dat we beïnvloed worden door andere muziek en muzikanten; nu komt het gewoon wat duidelijker naar voren. Als je bijvoorbeeld luistert *In The Backroom*; dat is eigenlijk een mix van Abba en *I Was Made For Loving You* van Kiss. Dat ligt er heel dik bovenop, en dat geeft helemaal niets, want het is toch echt een Skunk Anansie-song.

'Weet je dat ik als drummer ook heel erg beïnvloed ben door Abba? Hun drummer, Ola Brunkert, is een gigantische inspiratie geweest op mijn spel. Het gebeurt me heel vaak dat ik iets verzin, en als ik me vervolgens afvraag waar ik dat vandaan heb, dan kom ik bij Abba uit. O ja, Ola.. Echt een te gekke drummer.

'Je wordt nou eenmaal beïnvloed door de muziek waarmee je opgroeit. In mijn geval is dat helaas ook heel veel foute rockmuziek. Gelukkig zitten er drie mensen in de band zitten die me terugfluiten als het nodig is. Ik heb nog steeds heel veel eighties hairrock fills in me, maar met name Skin is een heel goed eighties rock-filter. Als ik iets speel dat ook maar een klein beetje naar *The Final Countdown* riekt, kijkt ze me aan met zo'n blik van 'nee'. Dan weet ik genoeg...'

## Skunk 2.0

Als je naar de geschiedenis van Skunk Anansie kijkt dan kun je niet om de langdurige pauze tussen 2001 en 2008 heen. Na die break namen de bandleden zelf de touwtjes in handen, en gingen ze zonder platenmaatschappij verder. Volgens Richardson is die stap de belangrijkste reden dat de band nu nog bestaat.



Met één blik op de tot in de puntjes onderhouden drumkit van Richardson wordt een hoop duidelijk; we hebben hier te maken met een echte gearhead. Alles blinkt, en op de bekkens staat nog geen vingerafdruk. 'Dat is allemaal te danken aan mijn drumtech, hoor. Dat is echt een van de beste in de business. Die is gek genoeg om drie keer per week mijn bekkens te poetsen. Maar ik heb inderdaad een tic met drums.'

Richardson speelde jarenlang op Yamaha, maar stapte een aantal jaar geleden over op Sakae, het merk dat 40 jaar lang de drums voor Yamaha maakte. 'Dat was voor mij een moeilijke keuze want ik had een heel goede band met de mensen van Yamaha UK, maar Yamaha verplaatste de productie naar een eigen fabriek in China. Mijn eigen band is echter met dat gekke kleine fabriekje in Japan. Ik ken die mensen persoonlijk;

ik heb ze ontmoet en ik heb gezien met hoeveel passie ze daar hun drums maken. Ik heb nog steeds al mijn Yamaha kits. Een van mijn favoriete drumkits ooit is nog steeds mijn Yamaha Washi kit, maar ik kon het niet over mijn hart verkrijgen om naar een andere fabriek te gaan.

'Voor de akoestische dingen gebruikte ik een Trilogy. Dat is een beetje de vintage klinkende kit van Sakae. Nu gebruik ik een Celestial, hun toplijn. Echt een prachtig klinkende set. Mijn bekkens zijn door de jaren heen groter en dunner geworden. Dat duwt net iets meer dan het snijdt, en ik merk dat ze daardoor beter in het bandgeluid liggen. En door al die elektronische beats gebruik ik nu ook de nodige elektronica. De sound is elektronisch, maar ik speel nog steeds alles zelf.'

'Met Skunk Anansie is het altijd zo geweest dat iedereen binnen de band gelijkwaardig is, en we hebben allemaal respect voor elkaar. Waar het in de eerste jaren van de band mis ging, is dat we ons gewoon gigantisch vergalopperd hebben. Elk mogelijk gaatje in de agenda werd dichtgesmeerd. Een dag vrij tijdens de tour? Dan kon er nog wel een tv-optreden vanaf, of een promodag. De platenmaatschappij en het management zetten natuurlijk alles op alles om de band te promoten. Dat is ook hun werk. We zagen echter zelf dat het mis ging en we waren niet

bij machte om daar iets aan te veranderen. Uiteindelijk zaten we allemaal in een soort burn-out. We waren gewoon stuk.

'Skunk 2.0 doet alles zelf en deelt zelf de lakens uit. Wij bepalen met welke distributiemaaatschappij we in zee gaan om het album uit te brengen; wij bepalen waar we gaan touren, en wat we gaan doen. En ons schema is gewoon lang zo gek niet meer. Natuurlijk heb je als muzikant geen 9-tot-5-baan, en komende zomer zijn we continu onderweg. Daarna nemen we dan gewoon weer even de tijd om bij te komen, voordat we nieuwe

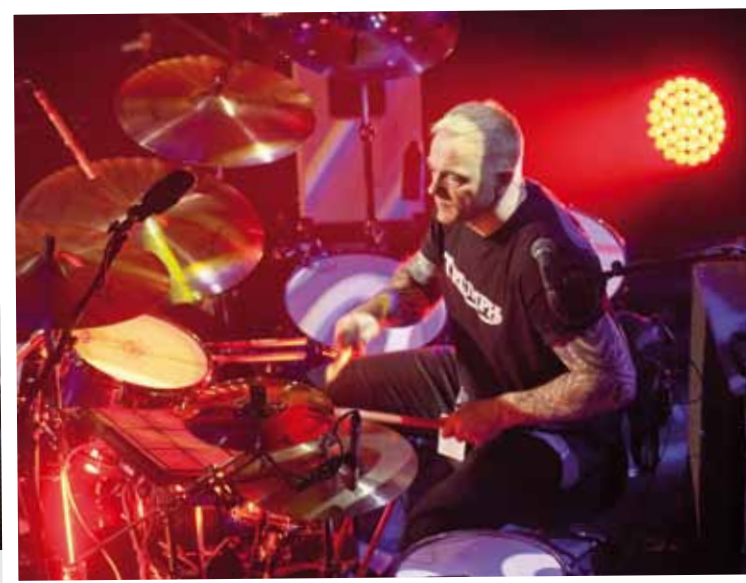
plannen gaan maken. Dat is het belangrijkste verschil met de eerste versie van de band.'

## Pijn

Voor de warming-up naar het festivalseizoen doet Richardson met Skunk Anansie een reeks relatief kleine clubs aan. Stond de band een paar jaar geleden nog in de Ziggo Dome of de Heineken Music Hall; nu kiezen ze bewust voor een uitverkocht Paradiso.

'Het is een kleine twee jaar geleden dat we voor het laatst met z'n allen op het podium >>





>> stonden, en dat was een akoestische tour. Dit is gewoon versterkt, en dat is toch wel even heel wat anders. Daarom wilden we rustig beginnen, en niet te hard van stapel lopen. Paradiso is dan bijvoorbeeld een prima locatie. En het is nodig, want ik moet zeggen dat ik vorige week behoorlijk door mijn lichaam op mijn nummer ben gezet. We speelden in Manchester, en dat was het eerste optreden. Voor mijn gevoel ging het allemaal prima, en mijn handen deden precies wat ik wilde. Tot ik de volgende dag wakker werd. En na het optreden in Londen een dag later was het nog erger. Mijn handen, mijn schouders, mijn bovenbenen; echt alles deed pijn. Mijn lichaam heeft altijd een beetje tijd nodig om te acclimatiseren, want hoe je het ook wendt of keert, een gewone Skunk Anansie-gig is echt heel wat anders dan een akoestisch optreden of een bandrepetitie. Als de adrenaline gaat stromen, dan gaat het echt even wat meer los. Op het podium gaat het allemaal prima, maar daarna. Laten we maar zeggen dat ik ook geen 25 meer ben.

'Als we niet touren speel ik niet heel veel. Ik wil niet zeggen helemaal niet, want ik heb wel gewoon een oefenruimte thuis waar ik mijn gang kan gaan. Er hangt daar een poster met

## **'In mijn oefenruimte thuis hangt een poster met rudiments waar ik niet naar kan kijken zonder me schuldig te voelen'**

rudiments waar ik niet eens meer naar kan kijken zonder me schuldig te voelen. Ik werk voornamelijk aan dingen waarvan ik gewoon weet dat ze te zwak zijn. Onafhankelijkheid bijvoorbeeld. Of gewoon de kracht in mijn linkerhand. Als ik thuis achter mijn drumset ga zitten, is het ook vaak om nieuwe songs in te studeren. Dat heb ik bijvoorbeeld met Amy Macdonald zo gedaan. Toen heb ik wel heel wat uren gemaakt.'

### **Peentjes zweeten**

Daar slaat Richardson een bruggetje naar een heel andere kant van zijn spel. Want na de afgelopen akoestische tour met Skunk Anansie ging hij in zijn vrije tijd met de Schotse singer-songwriter op tournee, en ook daar liet hij zich van een opvallend subtiele kant zien.

'Het is allemaal begonnen met die akoestische tour met Skunk Anansie. Dat was echt

het engste dat ik ooit heb moeten doen. Het was zo ver buiten mijn comfort zone. Ik ben geen subtiele drummer, en dat heb ik ook nooit willen zijn. Ik ben een rockdrummer. Ik heb wat lessen genomen om aan mijn dynamiek te werken, en ik ben het oefenhok in gedoken. Toen het tijd werd voor de eerste optredens, zweette ik peentjes. Maar al met al is het heel goed voor mijn zelfvertrouwen geweest. Ik had iets aan mezelf te bewijzen, en dat is gelukt. Toen ik daarna gevraagd werd voor die tour met Amy, had ik ook het vertrouwen om daar ja tegen te zeggen. Ik wist dat ik ook zacht kon spelen en dat het overeind zou blijven. Die tour met Amy was heel erg leuk, want het was voor mij gewoon even een compleet nieuwe omgeving. Andere liedjes, andere muzikanten en een andere manier van spelen. Dat houd je scherp. Maar met Skunk spelen blijft toch wel het meest vertrouwd.' ■